

Just därför går jag där omkring,
Wist blef jag annars hemma,
En foglars sång är ingen ting
Mot Carolinas stämma.

Må Herden Glicker wälja sig,
Rödbrusiga och trinna
Det skulle kosta hålt på mig,
Att inga bättre finna.
Med liljans mårt och liljan stin,
Så lagom röda bara
Ä' Stadens Glickor, så är min,
Och så ska' Glickor wara.

Just är bland wänner i calas
Et måttligt rus at taga;
Wi stackarn wid sit wassenglas
I enslighet beklaga.
Fast wi ej watten smaka, wi
Des wärde dock berömma:
Wi kyla den butelj däri,
Som wi i hettan lömma.

Fyra stycken helt nya och mycket wackra

W i s o r ,

Den Första:

Wis är döden för mit öga ic.

Den Andra:

Den winterliga stormen re'n ic.

Den Tredje:

Jorden af Skaparen nydanad låg ic.

Den Sjerde:

Poeter prisa mången gång ic.

Alla Fyra funna sjungas under sina
egna wackra och behagliga Melodier.

S A D E N ,

Tryckte hos Pehr O. Armar 1801.

Röstar : 8.

Den Dygdiges Tröst.

Vis är döden — Hör mitt öga
Hvilket tröstfult mål, min vän!
Plågans tyngd jag räknar föga;
Hvilans hopp förljusvar den.

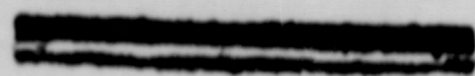
Följa skal jag utan stoning,
När jag döden winka ser;
Något roslig är hans boning —
Lifwets tasta är det mer.

Inga falska drömmar wäcka
Mig ur gräswens tysta stöt;
Inga syner där försträcka;
Ingen sömn är mera söt.

Och när jag en gång skal wakna;
O! hur lugn min hydda är!
Jag är fri — och jag skal sakna
Qwalet och förtryckarn där.

Til din thron, o Ljusets Fader!
Flygtande med dygdens mod
Skal jag sitta, bland myriader,
Se, at endast Du är god.

Skal jag i din åsyn, sluta
Förda wänner i min famn;
Skal jag, bland Serapher, njuta
Saligheter utan namn!

Den Andra:

Kyrkogården.

Den winterliga stormen re'n
Får suckande i aspens grenar:
J hör hans suck ej, multna ben,
Som hwilen under dessa stenar:
Så döf blir också en gång jag
Wid astone af lifwets dag!

Ja, ynglingen, som upprörd står
Bland Fädrens grifter nu, och gråter,
Lågas kanske åfwen på en bår,
Förr'n wärens rosor knäppas åter;
Hans muldhög kanske skoflad är,
Förr'n sommar-regnen falla bår.

Min fot går fram bland wigna blad
Dem vinden långt från stammen riswit.
Än är jag lefwande och glad,
Men jag skal bli hwad de ha blifwit.
Et lika öde dela wi:
At skingrande af stormar bli.

Ja liksom sådes-årens frö,
Gro, wäxa, mogne bli och falla
Du, mänska födes — för at dö,
Och lifwets labrinther alla,
Med deras nöjen deras qual,
Sin utgång ha i Lethens dal.

Men lifwet som fring denna graf
Gult nu af höstens skurar dignat,
Förr'n det af stormen blåstes af

Uf wandrarn ofta blef wälsignadt
För skuggan som det fring sig strödt;
Det först gjordt wäl — och sedan dödt.

Och där som fordom Fållan rann,
I hörnet af den stumma Muren,
Se där — och där begrafdes han;
Som håri härmade naturen;
Wälgörande at tjusa oss,
Hans minne, sägs, skal det förgås?

Förgås? Nej höstens nakna stam
Skal wärens Gud å nyo klåda,
Des löf skal åter stjuta fram,
Des skuggor åter wandrarn glåda.
Den Gud, som nu har härjat den,
Kan åter lifwa up igen!

Och likså när at Urnans stöt
Man månsko, wännens stoft förtrodde,
De blommor hon för andra bröt,
Nu på hans grafwård åter grodde;
Han nu af himlars sällhet full
Mins hwad han led för bröders skull.

Wilt frän mitt öga winden för
En tår, som helgas åt hans minne —
O! at när en gång sielf jag dö
En sådan lätt min lifsfärd rinne,
Ej utaf smickrets öga lönt,
Nej en, som denna war — förtjent!

Men aften-Plockans dystra slag
Förkunna at en tid förswunnit:

Han fäs ej åter denna dag;
Bak bergen sönk den sol, som brunnit;
Men glädje-känslan lefwer qwar
Uf plikter, som du fullgordt har.

Allt är då tidens dömda rof,
Blott ej det ädelmod wi öfwa,
Man Kungars glans med dem begrof,
Men ingen tid den röst skal döfwa,
Som höjs til dina bygders pris,
När du är känslofull och wis. —

Den Tredje:

Jorden, af Skaparen nydanad låg,
Människors öden i blicken han sådar;
Då för at lindra de plågor han såg,
Han mildt dem med drufwan benådar.
Men ännu han mörker bland tingena fann:
Blif Glickor! så hödd han, och mörkret förswann.

Förre wälgärningen wist war den stor,
Drufwan är läcker, jag måste bekänna;
Men Glickan, den ljuswaste Glickan, min Bror.
Säg! hwad är wäl drufwan mot denna!
Ja, skal för de sällheter jorden har ströft,
För hjertat en Glicka, och win för min törst.

Derföre Bröder til Glickornas pris,
Fyller jag glaset til brädd för at dricka;
Allsta och dricka det är wara wis,
Den ingen har, söke en Glicka!

Til Fårlekens ära den sanning består:
En Glicka man äger, har ägt eller får.

Du som i Hymens så lyckliga band
Trycker i famnen en leende maka,
Fäst wid dit hjerta, liksom wid din hand,
Och himlen på jorden får smaka!
Var wärdig din sällhet, sjung skålen för den
Din lyckliga stjerna dig skänkte til wän.

Du, som i håppet här segrande går,
Wist at til målet af sällheten hinna;
Trösta dig om någon motgång du får,
Med lykar af din älskarinna:
Du lycklige Broder! den skål ware din:
Swar Broder en Glicka sig wälje som min.

Du, som beröfwad båd sällhet och hopp,
Aldrig såg Fårlekens Sol för dig lysa,
Och i dit sorgliga lefwernes lopp
Än aldrig en Må åt dig mysa!
Drick, håppas, war dristig. och njut denna gång
Din glädje i Winet och Brödernas sång.

Starkt höljes deras förenade röst,
Gått ljude glasens klingande toner!
Lefwe det lön, som oss skänktes til tröst,
I lojor så wäl som på Throner!
Til dyrkan för Fårlek, alt lefwandes mål,
Wi dricke, båd hustrur och Glickor, er skål.

Den Fjerde:

Poeter prisa mången gång
Den stilla Herdens hydda,
Och gråsets bård, och sistans sång,
Och ängar blomsterprydda,
Och brutna Glickor, hwhita lam,
Och skållans watten bara:
Jag wil för täcke magert fram
Wist ej på landet fara.

Stå till i hyddorna en bal!
Man stratta lär åt balen:
På Glas på Hörnet fins en Sal,
Min Glicka mins den salen.
Du dit Herdinnor skulle be,
Ät dansa och soupera;
En gret, en strattande kanste,
Men dit kom ingendera.

Mjul som min Glickas Ottoman
Kan du en gråsbård hitta?
Ej länge där en skönhet kan
I knäet hos goßen sitta.
Lamb äro goda nog til stek;
Men, trots Poetens lära,
Wlle deras sällskap, deras smek,
För tråkigt på min ära.

Du må för Nättergalens sång
Fritt til Carlberg spatsera;
Jag är där också någon gång,
På Glickor at lorgnera.